

14. fejezet - Mesterek és tanítványok

Pandora kissé idegenkedve mozgott a kastélyba illő fürdőszobában, ezért hamar végzett. Elővette az Arduunia ruhatárából kölcsönzött, visszafogott, ám elegánsan nőies szürke ruhát, átöltözött, majd kilépett a lakosztály ajtaján. A másik szobából a fiúk halk beszélgetésének duruzsolása szűrődött ki. Nem akarta megzavarni őket, és mivel még egy órájuk volt ebédig, úgy döntött, Piton után indul felderíteni a könyvtárat. Remélte, hogy talál néhány különlegességet a saját szakterületén is.

Gondolataiba merülve lépkedett végig a folyosón. Olykor hideg fuvallat borzongatta meg, amitől látni vélte a falakon túl elterülő, kietlen jégvilágot, és a végtelen jeges tengerárt. Nem volt nehéz Piton utasításához híven kerülnie a feltűnést, ugyanis egy lélekkel sem találkozott.

Könnyedén megtalálta a könyvtárat. A hatalmas, kétszárnyú ajtó éppen a lépcső feljárata mellett, a folyosó végén nyílt, mely a másik irányban sötét alagútként ásitott felé. A kitárt szárnyú sárkány berakással díszített ajtószárnyak előtt egy áttetsző alak lebegett. Pandora alaposan megnézte magának a szunyókáló figurát, mielőtt közelebb lépett volna.

Taddeus Agaton, a hajdani főkönyvtáros vállára kókadtt fejjel horkolt. A vékony, hórihorgas testalkatú kísértet kopasz feje búbján csúnya, szögletes alakú horpadás látszott, mely valószínűleg halálának okozója volt. Ráncoktól dúsan barázdált arcából ítélve meglehetősen idős kort érhetett meg. Álló galléros, egyszerű szabású talárt viselt, mely alól kilógott bokában keresztbe tett, nagy fémcattal ellátott cipője.

Ahogy Pandora az ajtó előtt, félkörben fekvő, rúnákkal teleszótt szőnyeg szélére lépett, a szellem pillái azonnal felpattantak. Éles, kutató pillantása máris az érkezőt fürkészte, a következő pillanatban pedig éles hangja is felharsant. Hosszú idegen nyelvű hadarásba kezdett, melyből Pandora mindössze néhány német hangzású kifejezést értett.

- Elnézést, ha megzavartam, Mr. Agaton. A konferencián veszek részt, és úgy tájékoztattak, hogy engedélyt kaptunk a Durmstrang könyvtárának használatára.

- Mutassa a meghívóját, kérem! - váltott át angolra a kísértet, mely a varázsvilág nemzetközileg leggyakrabban használt nyelve volt.

- Sajnálom, uram, de még csak tanítvány vagyok, így nem kaptam személyre szóló meghívót. A mesterem azt mondta, a könyvtárban lesz, valójában őt keresem - magyarázta.

- Adja hát meg a mestere nevét, hölgyem! Meghatalmazást kellene ugyan íratnia vele, ám abban az esetben, ha az illető éppen a könyvtárban van, szívesen beengedem.

- Perselus Piton tanítványa, Pauline Dearman vagyok, uram - felelte, miközben erősen koncentrált, hogy ne a saját nevét mondja ki véletlenül. - A bájjalok és a kombinált varázslatok a szakterületem.

- Ó, nagyon érdekes párosítás! - kiáltott fel lelkesen az áttetsző figura. Vékony, ráncos ajkai széles mosolyra húzódtak, feledve kissé hiányos fogsorát, melytől arcának kifejezetten halálfej jellege lett. - Piton professzor valóban odabent van. Kérem, kövessen.

Agaton lendületesen megfordult, és keresztülsuhant a vastag ajtószárnyakon. Pandora meglepetten pislogott, és azt találgatta, mi módon kellene követnie a kísértetet, amikor annak feje ismét megjelent, mintegy kikukucskálva a vérvörösre festett sárkánytorokból.

- Elnézést, mindig elfelejtem, hogy az élőknek még vannak korlátaik. A jelszó: *A tudás hatalom* - súgta olyan halkán, mely indokolatlannak tűnt a néma, kihalt folyosón.

Az ajtó végre feltárult, majd miután Pandora belépett, döngve becsukódott mögöttük. A boszorkány automatikusan megszorította talárja zsebében a pálcáját.

A helyiség egy előtérnek bizonyult, ahonnan három irányba széles boltívek nyíltak, melyeket mélyzöld bársonyfűggöny takart. Az előtér közepén egy kör alakú pult mögött kényelmes, párnázott karosszék állt, mely egy kísértet esetében teljesen feleslegesnek tűnt. A pult valójában katalógusszekrényként is szolgált, belsejét apró, kihúzható fiókok sorai töltötték ki. A szellem lágyan a szék fölé lebegett, és a boszorkányhoz fordult.

- Tehát bájjalok és kombinált varázslatok. - Agaton egy lapos, négyszögletesre csiszolt kristálylapra mutatott, mely az ajtóval szemben feküdt, a pulton. - Kérem, érintse meg a rögzítőt a pálcájával.

A kristálylap fényesen izzani kezdett a varázspálca érintésére. A kísértet néhány szót mormolt maga elé, melyből Pandora kihallotta a görög *sárkányvér* és a *társítás* kifejezéseket. A következő pillanatban a nyugatra néző függöny szárnyai lassan széthúzódtak. Mögötte egy hosszú folyosó tűnt fel, melynek közepén egy végtelennek tűnő olvasóasztal nyúlt végig. Kétoldalt könyvespolcok sorakoztak.

- Ha legközelebb belép a jelszóval, csak meg kell érintenie a kristályt, és máris hozzáférhet mindkét szakterület irodalmához. A többit azonban, kérem, kerülje el, azokat továbbra is védővarázslatok őrzik. Kifelé menet minden könyvet hagyjon az asztalon! A köteteket és tekercseket egyaránt búbj védi minden fajta rongálás ellen, a veszélyesnek ítélt szakirodalmat pedig másolás ellen is. Ezt tartsa szem előtt! A

kölcsönzéshez a jelenlegi könyvtáros varázslatai szükségesek, de ő csak a tanítási időszak alatt tartózkodik a Durmstrangban. Minden nyáron ritka szakkönyvek után kutat a világ különböző pontjain, hogy gazdagíthassa gyűjteményünket.

- Köszönöm a segítségét, uram - mosolygott rá Pandora, hogy biztosítsa a szellem bizalmát. - Magam is nagy tisztelője vagyok a régi dokumentumoknak.

- Van valami, ami konkrétan érdekli? Szívesen megmondom, hol találja...

- Ó, először beszélek a mesteremmel, és csak azután szeretnék körülnézni, köszönöm.

- Örömmel állok rendelkezésére. Arra parancsoljon, Mr. Piton a bájjaltan részlegben kutat - intett a széthúzott függönyszármak felé. - Remélem, ön is megtalálja, amit keres, és hozzájárulhattam tudományos kutatásainak sikeréhez - udvariaskodott.

A folyosót végighasító olvasóasztal két oldalán úgy szaladtak szét mindkét irányban a könyvszekrények, mintha utcácskák lettek volna, plafonig érő könyvespolc házakkal zsúfolva. Pandora a hosszú asztal vége felé indult abban a reményben, hogy ha mindenhová benéz, előbb-utóbb rátalál Pitonra. A férfinak azonban nyomát sem látta, így a könyvsorok témamegjelöléseit kezdte figyelni. Hamarosan felkeltette valami a figyelmét:

A mágia összelanoló módzatai - olvasta, és már be is fordult a könyvsorok közé. Talált néhány érdekesnek ígérkező kötetet, magához vette őket, és az egyikbe máris belemélyedve elindult, hogy helyet foglaljon az asztalnál.

Amint kifordult a könyvespolcok közül csak annyit észlelt, hogy nekiütközik valaminek, a kezében lévő könyvek pedig nagy csattanással a földön landolnak. A zaj mennydörgésként hatott a néma csendben. Ő maga is elvesztette az egyensúlyát, ám egy erős kar megragadta a könyökénél, és megtartotta, mielőtt elesett volna.

Felpillantva Perselus Pitont pillantotta meg egy középkorú, vörös hajú varázsló társaságában.

- Elnézést kérek - nyögte ki kissé zavartan, és teljesen elvörösödött, amint megérezte, hogy a férfi még mindig félig átkarolva tartja, a varázsló pedig kutató pillantással fürkészi.

A következő pillanatban megjelent előttük a főkönyvtáros, kibukkanva a legközelebbi könyvespolcból.

- Mi történt itt? - csattant fel izgatottan.

- Jól van? - kérdezte Piton mélyen a nő szemébe nézve, jelenléte okát kutatván, ügyet sem vetve az aggodalmaskodó kísértetre. A boszorkány határozottan bölintott, mire a férfi végre elengedte, majd egy könnyed pálcamozdulattal az asztalra varázsolta a szétszóródott könyveket.

- Bocsásson meg, Mr. Agaton, véletlenül elbotlottam - fordult a mellettük lebegő szellem felé Pandora, hogy álcázza zavarát.

- Amint látom, a könyvek sértetlenek - motyogta a néhai főkönyvtáros szemügre véve a vaskos köteteket, majd a nő felé fordult. - Nem sérült meg, kisasszony?

- Köszönöm, semmi bajom.

- Tudja, érdemes vigyázni ezekkel a súlyos kódexekkel. Sok évvel ezelőtt a *Mágiatörténet enciklopédiájának 24. kötete* okozta vesztemet, amikor a fejemre esett a legfelső polcról...

- Ígérem, ezentúl jobban vigyázok - felelte sietve, mire a kísértet láthatóan megnyugodott, és vállát vonogatva átsuhant a legközelebbi könyvespolcon.

- Mr. Tinctor, a hölgy a tanítványom, Pauline Dearman - mutatta be Piton a kollégájának.

- Örülök, hogy megismerhettem, uram - felelte Pandora máris magára találva, és immár normális arcszínnel elmosolyodott. - Mint annyian, én is az ön könyvéből tanultam az iskolában.

- Engem ért a szerencse, kedves - felelte vontatottan a férfi, és alaposan végigmérte a nőt. Jóval idősebb volt Pitonnál, de délceg tartása, őszülő halántéka és mohó pillantása bizonyára vonzóan hatott a női nemre.

- Még találkozunk, Perselus - búcsúzott, és méltóságteljesen elvonult a kijárat felé.

Piton körülnézett, majd behúzta a nőt a könyvespolcok közé. Egy gyors *Disaudio* varázslatot szórt maguk köré, hogy ne hallgathassák ki őket, és a nőhöz fordult.

- Mit keres itt?

Pandora kissé meglepődött a hangnemen.

- Gondoltam, körülnézek itt még ebéd előtt...

- Megbeszéltük, hogy egyikük sem járkal egyedül. Itt bárki lehet halálfaló szimpatizáns.

- Maga után indultam, hiszen tudtam, hogy ide jött - felelte a nő. - Ön van közülünk a legnagyobb veszélyben.

Piton elhessegette a gondolatot, hogy a boszorkány valójában aggódott érte.

- Téved. Mindannyian ki vagyunk téve támadásnak, hiszen ez a kedvenc módszerük. Maga, és az a két ütődött kölyök lenne a legjobb zsarolási alap, amit csak kívánhatnak. - Körülnézett, majd nyugodtabb hangon hozzátette - Jobb lesz, ha megyünk.

- Várjon! Az egyik könyvben találtam valamit az esküről...
- Képes volt ilyen témájú könyvet levenni a polcról? Tisztában van vele, hogy estére Lucius Malfoy már tudni fogja, hogy a megszeghetetlen esküvel foglalkozunk?
- Ezt komolyan mondja? - Pandora hangján hallatszott a megdöbbenés.
- Itt minden nap ellenőrzik milyen könyvet vettek le a polcról, és összevetik azzal, ki járt itt. Ha szerencsénk van, Libatius Tincto nem látta a leesett könyvek címét, és azt hiszik, én vettem elő. Ha nem így van, akár a maga személyazonosságára is rájöhetnek. Itt senkiben nem bízhatunk.
- Pandora egy *Invito*val magához hívta a könyvet, és megpróbálta visszatenni a helyére. A kötet azonban minden alkalommal kiugrott a polcról, és megállt a levegőben, a helye előtt lebegve.
- Amint látja, mindenre gondoltak.
- Sajnálom - felelte a nő egy kelletlen fintorral.
- Az egyetlen szerencsénk, hogy mindezt akár a javunkra is fordíthatjuk - folytatta Piton, felmentve hibája alól a boszorkányt. - Talán könnyebben lépésre kényszeríti Malfoyékat, ha azt hiszik, kétségbe esve kutatok.
- Nem hittem, hogy ilyen optimista - nézett fel rá Pandora, aki az utóbbi percekben került a férfi éjsötét pillantásait. - Gondolja, hogy Tincto is közéjük tartozik?
- Ő csak egy ostoba, felfuvalkodott alak. Az általa írt hetedéves tankönyv fabatkát sem ér, ha kell, Harry bizonyára szívesen mesél róla - vetette oda a szeméit forgatva. - Ráadásul előszeretettel kezd viszonyt fiatal tanítványokkal, ezért könnyű kiszedni belőle információkat. Most már mennünk kell.
- Egymás mellett sétálva megindultak a kijárat felé.
- Valóban tanult Libatius Tincto könyvéből? - kérdezte kis idő múlva.
- Dehogya. Már említettem, hogy ötödéves koromban kivettek az iskolából, és apám tanított tovább. Ő kizárólag a szakterületek legjelentősebb könyveit használta. Viszont indulás előtt utánanéztem napjaink legismertebb bájitalmestereinek, hogy ne érjen meglepetés.
- Piton kimérten bólintott, ám magában elismerően gondolt a boszorkány találékonyságára. Nagyon remélte, hogy a könyvtári incidens a nekik tetsző irányba tereli majd az eseményeket.

A fényűzően berendezett ebédlő még a Roxfort pompáját is felülmúlta. Harry és Ron ámulatlan nézegették a falakat díszítő domborműveket, melyek különböző mágiatörténeti eseményeket - elsősorban koronázásokat, avatásokat, nagy felfedezéseket - ábrázoltak, ellentétben a folyosók falán húzóódó csatajelenetekkel, varázspárbajokkal, és varázslény vadászatokkal. A terem végében lévő pódiumon álló asztalnál étkeztek a Durmstrang tanárai, a főhelyen, középen egy díszes trónussal, melyet az igazgatónő foglalt el. Vele szemben egy hosszú, legalább ötven személyre megterített asztal állt, a meghívott bájitalmesterek részére. Mindkét oldalán külön asztaloknál terítettek meg, az inasok, a tanítványok, és a mestervizsgára készülők számára. Az asztalokat ezüsttel hímzett terítő borította, csoportonként más és más alapszínben, a díszes ezüst étkészlet azonban mindenhol egyforma volt. A Roxfortban használt padok helyett itt szépen faragott székek álltak mindenütt.

Piton, Pandora, Harry és Ron tehát három csoportra szakadva étkeztek.

A vendéglátók úgy látszik, igyekeztek figyelembe venni a meghívottak származását, ugyanis Piton mellett két brit, Libatius Tincto, és Arsenius Mixel, az *Ismerekedés a varázssítalokkal* című elsőéves bájitaltankönyv szerzője foglalt helyet. Vele szemben Filemon Fellow, egy kopasz, ír öregúr eszegetett, akit szintén jól ismert, hiszen valaha ő készítette fel a mestervizsgájára. Az étkezés alatt szomszédai végig saját könyveikről beszélgettek a feje fölött - melyeket még évtizedekkel ezelőtt írtak -, így örült, hogy legalább az idős professzor elevenen csillogó szemekkel ugyan, de némán fogyasztja vacsoráját.

Pandora asztalánál nagyjából vele egykorúak ültek, mind tanítványok, vagy mestervizsgára készülő fiatalok. A legharsányabb jelenség kétségtelenül az asztal túlsó végén ülő Urzulina Ultima volt, aki az első fogás végére teljesen az ujjá köré csavarta a körülötte helyet foglaló férfiakat. Pandora örült, hogy távolabb kapott helyet, mert így volt rá lehetősége, hogy beszélgetésbe elegyedjen két szomszédjával. Egyikük, egy barna, göndör hajú fiatalember - aki Devon néven mutatkozott be neki -, kifejezetten kedves volt vele, és nyíltan érdeklődött a kutatásairól. Vállára omló, göndör barna tincsei, és fekete szemei bohém benyomást keltek. Másik oldalán Mian Ying ült, aki ugyan törte az angolt, és keveset szólt, de kedvesen mosolygott, és barátságos jelenségnek tűnt.

A fiúk az inasok asztalánál ülve igyekeztek keveset beszélni, és minél többet kihallgatni a többiek társalgásából. Hamarosan kiderült, hogy ez elég nehéz feladat, hiszen körülöttük többen saját nyelvükön értekeztek egymással, így sokszor egyetlen kukkot sem értettek a beszélgetésből. A többiek látszólag egyáltalán nem vettek róluk tudomást. Mivel a vendéglátók igyekeztek kielégíteni a világ minden tájáról érkezett látogatók igényeit, rengeteg különlegességet tálaltak fel, így Ron - híven önmagához -, lelkesen nekilátott, hogy végigkóstolja a kínálatot. Harry egy idő után szintén felhagyott asztalszomszédjaik

fürkészésével, és a többiek felé fordította figyelmét. Néhány perc múlva döbbenet oldalba vágta barátját, aki ettől majdnem félrenyelte az éppen rácsált bambuszrügyet. Harry néhányszor hátba vágta, amíg kiköhögte a falatot, majd Pandora asztala felé intett.

- Oda nézz!

Ron pillantása végigsuhant a tanítványok asztalán, azután majdnem ismét félrenyelt.

- Merlinre! Ez Malfoy! - nyögte döbbenet.

- Aha, legalábbis Devon Malfoy, vagy az, aki annak akar látszani - felelte Harry. - Amint lehet, figyelmeztetnünk kell a többieket.

Ez azonban sokkal nehezebbnek bizonyult, mint képzelték.

Pandora továbbra is a fiatalemberrel beszélgetett, egyszer sem pillantott a fiúk felé, és csak néha vetett egy röpke pillantást a bájitalmesterek asztalára. Mivel Piton látszólag minden figyelmét az ételnek szentelte, a nőt az étkezés végéig szóval tartotta a Malfoynak látszó alak.

Mivel reménytelennek tűnt, hogy ebéd közben figyelmeztessék, úgy döntöttek, legalább Pitont értesítik a helyzetről. A bájitalmester csak akkor emelte fel sötét pillantását tányérjáról, amikor az utolsó falattal is végzett, ekkor azonban felcsendült a már jól ismert, határozott női hang.

- Kedves vendégeink! Ha végeztek az étkezéssel, kérem, fáradjanak át a mellettünk található központi előadóterembe! Délután két órától ötig előadásokat hallgathatnak a legújabb tudományos eredményekről, utána pedig vacsoráig kérdéseket tehetnek fel az adott témával kapcsolatban. Jó szórakozást kívánok!

Most, hogy tisztában voltak vele, kivel is állnak szemben, a két fiú alaposabban szemügyre vette a Durmstrang igazgatónőjét. Adelinda Armadillus ezúttal halványkék zafírral kivarrt hófehér talárban foglalt helyet az igazgatót megillető trónuson. Jégkék szeme és hószín haja tökéletesen illett a képbe, amitől Harrynek önkéntelenül a mugli mesékben szereplő jégkirálynő jutott az eszébe róla. Bár a boszorkány korántsem volt fiatal, arca szabályos volt, és szigorúsága ellenére magára vonzotta a tekintetet. Két oldalán Viktor Krum és Karol Kotyolov foglalt helyet, akik a jelek szerint kiemelkedő szerepet játszottak a tanári karban.

Pandora továbbra is beszélgetett, így a két fiú alig várta, hogy Piton felálljon végre az asztaltól, és nyomban elindultak felé, hogy beszámoljanak neki nyugtalanító észrevételükről. Egy váratlan esemény azonban megállította őket.

A bájitalmester sikeresen elkerülte, hogy szószátyár asztaltársaival beszédbe kellejen elegyednie, ám amikor a kijárat felé fordult, egy fiatal nő állta el az útját. Mély tisztelettel nézett fel a nála jóval magasabb férfire - mely már szinte az áhítat határát súrolta -, enyhén csücsörített, és hódítónak szánt, bűgő hangon megszólította.

- Elnézést, hogy megzavarom, Mr. Piton. Urzulina Ultima vagyok, Dániából. Nagy tisztelője vagyok a munkásságának, és boldog vagyok, hogy megismerhetem. - Nem volt egyértelmű, milyen jellegű munkásságára céloz, ugyanis a következő pillanatban már lelkesen mesélni kezdett egy bájitalról, amit a mestervizsgájára készít, és a speciális mérgek csoportjába tartozik.

Piton kiismerhetetlen tekintettel végigmérte a hölgyet, akitől már délelőtt is borsózott a háta. Mostani viselkedése még inkább viszolygást keltett benne, mivel mohó pillantása és kihívó megjelenése Ullára emlékeztette. A fiatal nő látszólag semmit nem vett észre mindebből. Még közelebb lépett a férfihez, amivel émélyítő illatfelhőbe burkolta mindkettőjüket. Piton tartózkodóan hátrébb lépett, és megpróbált megszabadulni a boszorkánytól.

- Megtisztel kisasszony, de már nem foglalkozom mérgekkel.

- De hát ezen a területen az ön kutatásai felülmúlhatatlanok! - áradozott Miss Ultima tágra nyílt szemekkel.

- Valóban volt egy időszak, amikor kifejezetten ilyen jellegű bájitalokkal foglalkoztam, ám munkám lényegének mindig is a megfelelő ellenszer előállítását tekintettem. Bocsásson meg, de várnak rám...

- Mr. Piton, kérem, szakítana rá időt, hogy megtekintse a vázlataimat? Ön az egyetlen, akinek bízom az ítéletében, és addig el sem merem kezdeni a részletek kidolgozását, amíg ön...

Ebben a pillanatban melléjük lépett az agg professzor, és megragadta Piton karját.

- Perselus, drága fiam, a segítségére van szükségem. Tegye meg, hogy átkísér az előadóba, és segít megtalálni a nekem szánt helyet. Tudja, a szemem már nem a régi. A kisasszony bizonyára megbocsát...

- Természetesen, mester - bólintott Piton, ettől kezdve tudomást sem véve a boszorkányról.

A nő bosszúsan fújt egyet, majd a következő pillanatban Karol Kotyolov felé vette az irányt.

- Ó, fiam, régen nem vagyok már a mestered, hiszen te magad is elismert szakteknitély vagy már - kacsintott rá a varázsló, az iménti incidensre célozva.

Harry és Ron ekkor vették észre, hogy már Pandora is felállt, és a gyanús fickóval beszélgetve a kijárat felé tart. Piton ugyanakkor szintén az ajtó felé indult az idős professzor oldalán, miközben pillantása rutinszerűen végigsuhant a termen.

Azonnal észrevette a boszorkányt, akinek szavain élénk érdeklődéssel csüngött egy ifjú, jóképű fiatalember. Egyetlen pillantással regisztrálta két inasát is, akik a közelből szintén szemmel tartották a beszélgetőket.

A bájjalmester rezzenéstelen vonásai semmit sem árultak el a bensőjében felcsapó indulatról. Aggodalom markolt a szívébe, amiért azonnal lecsapott valaki az Ardunnia vonásait viselő, vonzó fiatal nőre. Alaposan szemügyre vette hát az idegent, akinek széles mosolya, és fürtös, barna haja láttán viszolygás töltötte el. Megmagyarázhatatlan düh lángolt fel bensőjében, ám az elmúlt évtizedek rutinja ezúttal is segítette úrrá lenni érzelmein, és nyomban tudatának mélységeibe zárta őket.

A következő pillanatban Pandora feléjük fordult, és egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. Kísérője követte pillantását, és szintén észrevette a közeledőket. Habozás nélkül megragadta a nő jobbját, és elegánsan meghajolva csókot lehelt rá - annak legnagyobb megrökönyödésére -, majd elkészönt és elsietett az előadóterem felé.

Pandora halvány pírral arcán az érkezők felé fordult.

- Miss Dearman, szeretném bemutatni hajdani mesteremet, Filemon Fellow-t - közölte Piton érzelemmentes hangon, majd a varázslóhoz fordult. - A hölgy a tanítványom.

- Nem is tudtam, Perselus, hogy tanítványt fogadtál - mosolyodott el kedvesen az öregúr. - Már régen itt volt az ideje. Bizonyára nagyon tehetséges, ha vállaltad az oktatását.

- Amióta abbahagytam a tanítást a Roxfortban, végre van időm kutatással is foglalkozni - magyarázta Piton, mélyen hallgatva a minisztériumban végzett munkájáról.

Ekkor már a két fiú is rászánta magát, hogy csatlakozzon a kis csoporthoz. Piton azonnal feléjük fordult, és elkapta Harry jelentőségteljes pillantását. A fiú a férfi sötét szemébe fürta elszánt tekintetét, aki azonnal érzékelte, hogy Harry megnyitotta számára az elméjét. A legilimencia észrevétlen maradt a többi jelenlévőnek, ám kettejük számára néhány pillanatra megállt az idő... Harry felvillantott emlékei a másfél évvel ezelőtti karácsonyt idézték fel, amikor barátaival és Rémszem Mordonnal az Azkabanban jártak.

... Két csuklyás alak állt a parton. Egyikük kétrét görnyedt a nevetéstől, míg társa valami cinikus megjegyzést tett rá, ahogy Ron Weasley éppen felkászálódott a földről. A fiú agyát nyomban elöntötte a düh, és nekirentott a nevető figurának, lendületből hátravetve annak csuklyáját.

- Te szemét, áruzó, gyilkos! - kiáltotta.

A másik nem is próbálta elfedni tovább arcát, fejét felvetve, gúnyos mosollyal nézett a meglepetéstől kővé dermedt fiú szemébe. A náluk valamivel idősebbnek látszó fiatalember barna haja göndör tincsekben omlott a vállára, fekete szemei mély kútként ásítva tekintettek a támadóra.

- Mit képzelsz?! - rivallt Ronra a csuklyás társa, szintén hátradobva az eddig arcát takaró leplet.

A magas, karcsú, szőke, nemrég még nagyon csinos nő, aki sápadt és karikás szemekkel állt előttük nem volt más, mint Narcissa Malfoy. A nő felhúzta a földről ledöntött társát, és védőn elé állt.

- Nem hinném, hogy ismeri a keresztfiamat, fiatalember! Jól gondolja meg, mit mond, mert pórul járhat, ha alaptalanul vádolja!

- A keresztfiát? - nézett rá kihívóan Harry, Ron pedig értetlenül valami bocsánatkérés felét motyogott.

- Igen. Ő Devon Malfoy. Draco unokatestvére.

A nő karon fogta továbbra is kárörvendően vigyorgó állítólagos keresztfiát, és egy szempillantás alatt eltűntek...

A néhány másodperces jelent végén Piton visszahúzódott Harry elméjéből. Nem hitte, hogy ismét meg tudja lepni a fiú, de el kellett ismernie, ezúttal a tökéletes megoldást választotta. Aprót biccentett felé, majd ismét az idős varázslóhoz fordult.

- Ez a két fiatalember szintén hozzám tartozik, ők a segédeim.

Mindketten udvariasan köszöntötték a tekintélyes aggastyánt, aki válaszul rájuk mosolygott.

- Gratulálok, Perselus! Látom, végre egy valódi bájjalmesterhez méltó úton jársz. Már nagyon várom az előadásodat. Milyen főzetet fogsz bemutatni nekünk?

Piton lényegre törően válaszolgatott Mr. Fellow kérdéseire, miközben átvonultak az előadóterembe, ám az idős férfi láthatóan jól ismerhette őt, mert nyoma sem látszott rajta sértődésnek szűkszavúsága miatt. Pandora mellettük haladt a beszélgetést figyelve, Harry és Ron pedig mögöttük lépkedtek, és pillantásukkal egyre Devon Malfoyt keresték.

Néhány perc múlva mindannyian elfoglalták helyüket a félköríves, valószerűtlenül nagy, ókori görög amfiteátrumra jellemző kialakítású teremben. Az egyetlen feltűnő különbség az ülőhelyek kialakításában volt: Az első sorokban magas támlájú, kényelmesen párnázott trónusszerű ülések álltak, melyek mögött szintén díszesen faragott, ám sokkal egyszerűbb karosszékek sorakoztak egymás fölött sorban a széles márványlépcsőkön, egészen magasra felnyúlva a félköríves oldalfal mentén.

Mr. Fellow - mint a legidősebb és egyben legtekintélyesebb bájjalmesterek egyike -, az első sorban

kapott helyet, míg Harryék jóval hátrébb, a hátsó sorok egyikében foglaltak helyet. Piton úgy helyezkedett, hogy a sor széléről egyaránt szemmel tarthassa a bejáratot, és az egész termet.

Ron és Harry hiába meresztgette a szemét, nyomát sem lették a Devon Malfoy külsejét viselő alaknak, ám nem kellett sokáig várniuk: ott bukkant fel, ahol egyáltalán nem várták.

A pódium fölött lévő mágikus óra, melyen néhány szimbólum: egy nyitott könyv, egy hegedű, egy szomorú-nevető maszk és egy Durmstrangos címer kapott helyet, egyszer csak nagyot kondult, miközben egyetlen mutatója lassan a könyvre gördült. Az alatt elhelyezkedő színpad hátsó falából nyíló ajtót takaró nehéz, arany mintákkal szőtt függöny mögül Karol Kotyolov lépett elő.

- Köszöntöm önöket a Bűvölt Bájitalok Kutatása és Keverése Konferencián. A Durmstrang Mágusképző Akadémia bájitalmestereként, mint házigazdát, engem ért a megtiszteltetés, hogy megtartsam a megnyitó előadást, melynek témája: *A betiltott bájital alapanyagok pótlásának lehetőségei, különös tekintettel a kihalófélben lévő mágikus lényekre*. Gondolom, már önök közül is sokan szembesültek ezzel a napjainkban egyre gyakrabban felmerülő problémával. Előadásom szemléltetésében segítségemre lesz tanítványom, Devon Armadillus, és inasom, Draco Malfoy, akik mindketten kiváló teljesítménnyel végeztek iskolánkban, és jelenleg különböző bájitaltani kutatásokban vesznek részt.

Amint Harry megpillantotta Draco Malfoyt, érezte, hogy szívverése felgyorsul. Igyekezett koordinálni szapora lélegzetvételét, de nyomban kijózanodott, és elterelődött minderről a figyelme, amint barátjára nézett. Ron jelenleg viselt vonásai megfeszültek, kék szemei kidülledtek, és arca máris vöröslött az elfojtott indulattól. Félő volt, hogy álcájuk ellenére leleplezi magát, ezért Harry kénytelen volt jó erősen oldalba böknöni a könyökével, majd, mikor látta, hogy nem használ, egy nonverbális hűtőbűbájt küldeni rá, hogy végre észhez térjen. A fiú megborzongott a váratlan jeges fuvallattól, zavartan lesütötte a szemét, és elengedte az eddig görcsösen markolt székkarfát. Mélyeket lélegzett, hogy lecsitítsa háborgó indulatait, és higgadtan bírja elviselni régi ellensége jelenlétét.

Piton ezalatt a tejfölszöke fiatalember vonásait fürkészte. Sokat fogyott, amióta utoljára látta, és jóval komolyabbnak látszott. Arcára markáns vonások vésődtek - talán a meneküléssel és bujkálással töltött hónapoknak köszönhetően -, de pökhendi tartása, és kevély pillantása nem változott. A másik fiatalember - aki az ebédnél Pandora körül legyeskedett -, valamivel idősebbnek tűnt nála. A göndör barna haj ellenére is felfedezhető volt némi hasonlóság arcformájuk és orruk vonalában, amit csak kihangsúlyozott a durmstrangosok jellegzetes vérvörös egyentalárja, melyet viseltek.

Amikor az előadás elkezdődött, Piton utasítására mindhárman pennát vettek elő és jegyzetelni kezdték az elhangzottakat. Ron máris a száját húzta, de nem mert ellenszegülni, vagy megjegyzést tenni, mert az egész teremben minden inas, segéd és tanítvány buzgón jegyezte Kotyolov észrevételeit a betiltott hozzávalókkal kapcsolatban. Néhányan a mestervizsgára készülők közül ugyan - például az előttük lévő sorban helyet foglaló Urzulnia Ultima - megbűvölt pennát használtak, mely magától rötta a sorokat az előttük fekvő pergamenre, ám ezekre olykor megrovó pillantásokat vetettek a körülöttük ülők.

Devon és Draco Malfoy feladata a helyettesítő hozzávalók kezelése volt, melyet az első sorban végighordozva bemutattak a legtekintélyesebb bájitalmestereknek, akárcsak a velük elkészített főzetek némelyikét.

Mire véget ért az előadás teljesen elpárologtak a két fiú indulatai, és csak ólmos fáradtságot éreztek. Zsibbadó hátsóval kecmeregtek ki a teremből, amikor Kotyolov végre minden feltett kérdést megválaszolt, majd vacsorához invitálta a vendégeket.

A legtöbb vendég számára valamivel oldottabb hangulatban telt a vacsora, mint a déli étkezés, kivéve Pitont és társait, akiknek sikerült észrevétlenül bevenni a következő adag Százfülé-főzetet, így továbbra is megőrizhették inkognitójukat.

A bájitalmestert ismét szóval tartotta, és ezzel megmentette mások nyaggatásától Mr. Fellow, aki kíváncsian faggatta volt tanítványát az előadáson elhangzottakról alkotott véleményéről.

A nagy tömeg miatt ugyan nem volt alkalmuk felvilágosítani Pandorát a részletekről, a boszorkány azonban magától is rájött, hogy déli asztalszomszédjának komoly szerepe lehet a Malfoy család terveiben. Vacsoránál igyekezett Mian Ying másik oldalára ülni, és így távolabb kerülni Devon Malfoytól. A fiatalember egy csúfondáros mosollyal jutalmazta akcióját, és zavartalan lazasággal étkezett, ezúttal új asztalszomszédját szórakoztatva.

Ezzel szemben Harry és Ron kifejezetten pocsekül élte meg a vacsorát, ugyanis Draco Malfoy ezúttal már megjelent a közös étkezésen. Attól való félelmükben, hogy véletlenül elárulják magukat, sikerült az asztal túlsó végében helyet találniuk maguknak, de pillantásuk újra meg újra a szöke fiatalemberre tévedt. Malfoy feltűnően sokat nézegetett a mesterek asztala felé, és olykor kihívó pillantással fixírozta Pitont néhány percig. A bájitalmester azonban látszólag nem vette észre volt tanítványát, és tudomást sem vett róla.

Az étkezés végeztével Draco már feszengett a feszültségtől. Amint észlelte, hogy Piton feláll, és elindul

a kijárat felé, azonnal elébe vágott, hogy még elcsípje, mielőtt eltűnik a szeme elől. Harry és Ron sietve követték, akárcsak Pandora. A Devon Armadillusként bemutatott fiatalember viszont ügyet sem vetett Piontra, hanem a tanári asztal felé indult, és az igazgatónővel merült elmélyült beszélgetésbe.

- Üdvözlöm, Piton *professzor!* - Draco Malfoy hangjából olyan metsző gúny áradt, mely Harryéknek Piton bájjaltanórait idézte.

- Draco - biccentett felé a bájjaltmester kimérten, higgadtan várva a másik mondanivalóját.

- Azt hittem, örülni fog, hogy újra láthat - jegyezte meg a fiatalember, még mindig elállva az utat.

- Gratulálok az eredményeidhez. Kotyolov jó tanár, bizonyára sokat tanulhatsz tőle - felelte Piton, mintha kizárólag szakmai, vagy tanár-diák viszony lenne kettejük között, nem pedig élet-halál kérdése.

- Komolyan a tanulmányaimról akar beszélgetni? - kérdezte Draco, és kihallatszott a gúny mögül a döbbenet. Tanácsalannak tűnt, mint aki nem erre számított, és most nem tudja, hogyan reagáljon a helyzetre. Úgy látszott, még mindig nem fogta fel, hogy a legjobb kémmel áll szemben, akinek továbbra is kifürkészhetetlenek a szándékai.

- Nem hinném, hogy lenne más közös témánk - háritotta el a további beszélgetést a férfi, és egy közeledő, hangosan beszélgető társaságot kihasználva hagyta magát elsodorni a csalódott képet vágó fiatalember mellől.

Harry és Ron mindent hallottak, és alig bírták visszafojtani a nevetésüket. Távolabbról követték a bájjaltmestert, és a valamivel mögötte haladó Pandorát, aki Miss Yínggel beszélgetett egészen a szobájuk felé vezető folyosóig.

Rövidesen mindannyian újra a számukra kijelölt lakosztályban voltak.